

Εισαγωγή στο κείμενο του Εντουάρ Λουί

Πριν από λίγες μέρες μετέφρασα ένα [σημαντικό κείμενο του Εντουάρ Λουί](#), το οποίο έγινε βάιραλ. Είναι ένα κείμενο που δέχεται τώρα επίθεση από μεγάλο μέρος της ελληνικής αριστεράς. Στο πλαίσιο αυτής της επίθεσης ασκήθηκε και κριτική προς το περιοδικό μας επειδή το μεταφράσαμε χωρίς εισαγωγή. Γράφω λοιπόν εκ των υστέρων κάτι σαν εισαγωγή. Να σημειώσω όμως κιόλας ότι δεχόμαστε αυτή την κριτική επειδή είμαστε αριστερό περιοδικό. Και άλλοι το μετέφρασαν χωρίς εισαγωγή, αλλά αυτοί μπορούν να κάνουν ό,τι θέλουν. Γιατί δεν είναι αριστεροί. Οι δε αριστεροί, για κάποιο λόγο, είναι οι μόνοι που δεν μπορούν να κάνουν ό,τι θέλουν. Και θα δείτε τι σχέση έχει αυτό και με όλα όσα λέω στη συνέχεια.

Δεν διανοήθηκα φυσικά να γράψω νέα εισαγωγή στο κείμενο του Εντουάρ Λουί, μήπως παρασυρθεί κανένας και τον διαβάσει ή τον χρησιμοποιήσει «λάθος». Είναι εν ζωή συγγραφέας, επέλεξε το τι θα πει, το είπε σε ένα περιοδικό με παγκόσμιο ακροατήριο, είναι πολυγραφότατος και κάνει διευκρινήσεις μόνος του, στο δικό του έργο. Μπορώ όμως πια, αφού γίνεται τόση συζήτηση γι' αυτό, να γράψω δύο λόγια ως προς τον σημαντικότερο λόγο για τον οποίο λειτούργησε καταπραϋντικά, αν όχι απελευθερωτικά, για εμένα προσωπικά.

Πολλοί διαμαρτύρονται ότι η ελληνική αριστερά δεν ήταν ας πούμε έτοιμη ή αρκετά ώριμη και απελευθερωμένη για ένα τέτοιο κείμενο. Αυτός είναι ένας οριενταλισμός με τον οποίο διαφωνώ πολύ. Η ελληνική αριστερά μπορεί να βρίσκεται τώρα σε ήττα αλλά υπήρξε μέχρι σχετικά πρόσφατα στην πρωτοπορία των παγκόσμιων κοινωνικών κινημάτων. Καλό είναι να κοντοστεκόμαστε πριν πούμε ότι είναι ας πούμε «καθυστερημένη» ως προς το οτιδήποτε.

Όμως το καθετί καθορίζεται και από τις αποσιωπήσεις του. Και είναι αλήθεια ότι η ελληνική αριστερά έχει τις δικές της. Κάθισα λοιπόν να μεταφράσω το κείμενο κυρίως γιατί μου φάνηκε τρομερά ανθρώπινο. Μια ποιότητα που μοιράζεται ας πούμε με τους [Αργοναύτες](#) της Μάγκι Νέλσον. Και με αυτό εννοώ μια στάση που αγκαλιάζοντας κάθε ανθρώπινο συναίσθημα κινείται διαλεκτικά μέσα από κάθε κατάσταση αντί να σκοντάφτει σε ηθικολογίες, ή κινείται, για να το πούμε διαφορετικά, ρευστά όπως η ζωή, τολμάει να πει ότι μπορεί να παραμένουμε οι ίδιοι ακόμη και όταν αλλάζουμε, και έτσι παράγει πολιτική, παράγει διέξοδο, αντί να παράγει απλώς πολεμική.

Αυτή η στροφή στο να αγκαλιάσουμε όλα τα συναισθήματα, ακόμη και τα αρνητικά, όπως την κούραση, τον φόβο ή την παραίτηση, αμφισβητώντας την παραδοσιακή αν όχι πατριαρχική ιεράρχηση των «καλών» συναισθημάτων, είναι σχετικά πρόσφατη υπόθεση, που ξεκινάει νομίζω από

τις γυναικείες σπουδές (δείτε ας πούμε αυτό το [ενδιαφέρον βιβλίο](#)). Και εδώ, σε αυτό το σημείο, των αρνητικών συναισθημάτων, υπάρχει μια αποσιώπηση που αφορά ως ταυτότητα την ελληνική αριστερά και την οποία μπορούμε να σημειώσουμε με αφορμή αυτό το κείμενο, το οποίο δεν μιλάει μόνο για ΛΟΑΤΚΙΑ αλλά για κάθε καταπιεσμένο και κουρασμένο άνθρωπο.

Λοιπόν, η ελληνική αριστερά, η οποία αποτελεί κι εκείνη -το ξαναλέω- μια ταυτότητα, με το βαρύ φορτίο της αντίστασης, του εμφυλίου, του αντιδικτατορικού αγώνα, των ατελειώτων στη συνέχεια νεκρών, χτυπημένων, τραυματισμένων, προσαχθέντων, βασανισθέντων, συλληφθέντων, αδίκως φυλακισμένων συντρόφων, αποσιωπά αν δεν κατακεραυνώνει το ανθρώπινο στοιχείο: την κούραση, την «παραίτηση», τον «μικροαστισμό», την «αδυναμία», την «αποστράτευση». Έτσι, ο Έλλην αριστερός είναι κυρίως αυτός που δεν λυγίζει, «ποτέ τους δεν λυγίσανε οι κομμουνιστές». Και αυτοί που λυγάνε δεν δικαιούνται και τόσο να ομιλούν.

Όμως, όλοι οι άνθρωποι λυγίζουν, όλοι μας λυγίζουμε, και αυτή η στάση των ολίγων αλύγιστων καταλήγει σε αυτοεκπληρούμενη προφητεία, που παράγει ήρωες και προδότες, χωρίς όμως να παράγει πολιτική διέξοδο, χωρίς να παράγει ζωή. Όλος αυτός ο διαρκής ηρωισμός, όλη αυτή η διαρκής θυσία, δεν έχει παράγει τόσα χρόνια καμία αξιοσημείωτη νίκη, διότι πηγαίνεις εκεί που κοιτάς. Το μόνο λοιπόν που παράγει η θυσία είναι θυσιασμένους. Το μόνο που παράγει ο περιορισμός του δικαιώματος του ομιλείν είναι λογοκρινόμενους και αυτολογοκρινόμενους. Πραγματικά, κανένας άλλος χώρος δεν ζητάει τόσες, μα τόσες θυσίες προκειμένου να σου παραχωρήσει το απλό δικαίωμα να ομιλείς...

Προσωπικά λοιπόν, είμαι αριστερός από την κούνια μου, δηλαδή μέσα από την ιστορία της οικογένειάς μου. Και πέρασα μια ολόκληρη ζωή να προσπαθώ να το σηκώσω τέλεια όλο αυτό. Να είμαι παντού, σε κάθε μάχη, να είμαι πρώτος στα θρανία και πρώτος στους αγώνες, να ζήσω στον καπιταλισμό χωρίς να πουληθώ, να μην βγάλω υπερβολικά λεφτά και να μην φανώ πάρα πολύ, να είμαι σκληρός και τρυφερός, ψύχραιμος και παθιασμένος, να συγκρούομαι βίαια και να διαβάζω πολύ, να είμαι και πατριώτης και διεθνιστής, να είμαι και οργανωτικός και οριζόντιος, να είμαι και εργαζόμενος και διανοούμενος, και επιστήμονας και ποιητής, να είμαι αυτό το τέλειο συντροφάκι, αυτό το ζωντανό προλεταριακό άγαλμα, αυτός ο εν ζωή παραγνωρισμένος ήρωας, που όμως, που όμως. Όμως. Δικαιούται να ομιλεί. Και ας το ξέρει μόνο αυτός και ας μην το αναγνωρίζει κανένας.

Και έχω κουραστεί. Και έχω λυγίσει. Και θέλω να σηκώσει επιτέλους και κανένας άλλος αυτό το αναθεματισμένο βάρος. Και να μην είμαι καθόλου τέλειος. Να μπορέσω να αναθέσω καμιά φορά. Να με εκπροσωπήσει και κανένας. Να μην είμαι ήρωας. Να χάνομαι στο πλήθος λίγο. Να ζω πολύ. Να κάνω ό,τι θέλω. Και να έχουν όλοι δικαίωμα να ομιλούν.

Δηλαδή, αυτό ακριβώς που λέει και ο Εντουάρ.

Γι' αυτό μετέφρασα άμεσα αυτό το κείμενο. Και χωρίς εισαγωγή. Γιατί το νιώθω. Αργοναύτης κι εγώ.